

[Bernhard Baunsgaard.]

skattelovgivningen i øvrigt — og det gør man jo — ville man, som hr. Kampmann rigtigt gjorde opmærksom på, ikke miste et skatteprovenu på 8 mia kr., men derimod 12 mia kr.; godt halvdelen af det ville falde på kommunerne.

Andre skatteforslag fremsat i de senere dage fra fremskridtspartiet ville medføre yderligere nedgang for det offentlige, så nedgangen i de offentlige budgetter ville løbe op til mellem 13 og 14 mia kr.

Jeg har naturligvis også bemærket, som hr. Christophersen sagde, at fremskridtspartiet har fremsat spareforslag, og at der tilsyneladende i disse spareforslag skulle være dækning for disse op mod 14 mia kr., så der er tilsyneladende en overensstemmelse her. Nu ser jeg helt bort fra, at man opererer med afskedigelse eller overflytning af tjenestemænd. Det måtte vel indebære, at man kunne sætte en skibsfører til at føre et eksprestog eller sådan noget, men jeg ser bort fra den slags følgevirkninger af fremskridtspartiets forsøg på spareri.

Men der er én ting, jeg gerne vil have lov til at gøre opmærksom på over for tinget. Spareforslagene rammer ikke mindst Danmarks hjælp til u-landene, og det vil gå så hårdt ud over Grønland, over den del af Danmark, der er så langt fra at være et moderne velfærdssamfund, at det nok burde få os til at være meget spagfærdige, når vi kritiserer andre lande. Ja men hvad er det dog for et hårdt og brutalt samfund, fremskridtspartiet ønsker? Det bliver et samfund, hvor egoismen råder, hvor dette at sætte sit eget og sig selv over alt andet bliver ledetråden, et samfund, hvor det højeste, et menneske kan nå, er at skaffe sig et frikort på flere mill. kr., så andre skal betale vedkommendes skat. Det er et af de sikre resultater. Vi skulle som et af verdens 5 rigeste lande afstå fra at hjælpe dér, hvor folk har det skidt eller som i u-landene dør af sult. Denne hjælp skulle vi indskrænke.

Så har jeg også bemærket mig den ambulancetjeneste, fremskridtspartiet har foreslået i tilfælde af social nød i samfundet. Fremskridtspartiets samfund skal altså også være et samfund, hvor vi forlader retsprincippet, når det gælder social nød, og vender tilbage til almisseprincippet. Det radikale venstre tager på det skarpeste afstand fra

forslag som dette. Den pris, som skal betales, er menneskeligt set alt for høj.

Stetter (KF):

Med dette lovforslag accepterer fremskridtspartiet, at personfradraget, den skattefri bundgrænse, modregnes i den beregnede skat. Endvidere accepterer forslagsstillerne, at et uudnyttet personfradrag hos den ene ægtefælle overføres til den anden. Denne accept af disse to beslutninger er nyttig og gør det formentlig nemmere at opnå tilslutning til lovforslaget, vel at mærke når de nødvendige forudsætninger herfor er opfyldt.

Den konservative gruppe er tilhænger af en forhøjelse af den skattefri bundgrænse. Vi har talt for dette standpunkt i mange år, men ønsker ikke med denne konstatering en debat om ophavsret, men en debat om muligheden for at få en forhøjelse gennemført.

En forhøjelse af bundgrænsen giver et stort provenutab for stat og kommuner. Den skattefri bundgrænse vil ifølge bemærkningerne til lovforslaget bevirke et provenutab af størrelsesordenen 8 mia kr. Jeg sætter et spørgsmålstegn ved denne beregning. I en skrivelse fra finansministeriet den 1. februar oplyses, at fremskridtspartiets forslag om at forhøje den skattefri bundgrænse til 19.000 kr. vil medføre et provenutab, der for indkomståret 1975 rent skønmæssigt kan anslås til omkring 12 mia kr.; heraf vil omkring 6,5 mia kr. være provenutab for kommunerne.

I en supplerende skrivelse fra finansministeriet af 2. februar siges, at der ved beregningen af dette tal ikke er taget hensyn til, at den deraf følgende stigning i de disponible indtægter bl. a. vil give sig udslag i større forbrug og deraf følgende stigning i provenuet af forbrugsafgifterne.

Men uanset talstørrelsen er der tale om et betragteligt provenutab, som nødvendigvis skal dækkes ved besparelser på de offentlige budgetter. Sådanne besparelser vil nødvendigvis medføre, at hidtidige gratis ydelser leveret af stat og kommune for fremtiden skal betales af skatteyderne selv. Denne kendsgerning vil medføre en tendens til faldende afgiftsprovenu. Det er argumentationens bag mit spørgsmålstegn ved forslagsstillerens provenuberegninger.

Men det afgørende i spørgsmålet om en